

Oameni si fapte

Scris de Maria Roman Mihali

Luni, 26 Noiembrie 2012 21:48 - Ultima actualizare Luni, 26 Noiembrie 2012 21:58

Zi de zi ni se cere să cucerim lumea în universal spiritual. Ni se spune să muncim, să învățăm, să devenim, să existăm ș.a.m.d. Urmând această <zicere>, oamenii pot fi împărțiți în două categorii: actori și spectatori. **Actorii** sunt cei care trudes pe marele podium al vieții, implicându-se zilnic în silnicia vieții. Să fii actor nu e ușor!

Greșeala nu-ți este permisă! Ești pus la zid când, din neatenție sau răvășit de oboseală, îți scapă vreun amănunt din Marele Tot al perfecțiunii universale. Devii centrul universului, în sens peiorativ. Rodul muncii tale este pus pe altarul judecății. Ți se împarte munca în fâșii, ți se caut imperfecțiuni în “operă”, ți se spune că prea râvnești ieșitul în față, prea ești dornic de afirmare. Iar, spre final, ți se aruncă un “A fost bine... da, da... felicitări”... Dacă te hotărăști să adopți plăcerea <statului>, ți se spune că ești bolnav, ai probleme, ți se cam “plouă” se situație.. asta așa, după o serie de evenimente în care ai muncit pe brânci.

O altă categorie de oameni sunt **spectatorii**. Aceștia sunt cei mai apreciați. Mereu se spune despre ei: “Ce oameni de treabă, nu zic nimic, nu au cu nimeni nicio vorbă, da, oameni buni, ce mai?!” Ș-apoi să mori încet când vezi cum <implicații> sunt blamați, iar <pasivii> sunt apreciați. De aici treaba devine interesantă! Îl vezi pe domnul Pasiv cum stă, rumegă “problema” în banca lui, nu zice nimic când trebuie făcut ceva de ampoare, dar începe să-și lustruiască săgețile și te ochește când vede că “te bagi” în treabă. Așteaptă, că doar e răbdător din fire, apoi începe să le povestească altora (așa, pe la spatele tău, că doar nu l-a trimis mumă-sa pe lumea asta cu personalitatea și caracteru-n sânge) ce și cum ar fi făcut El dacă era în locul tău și cum vede el lucrurile, dintr-o perspectivă absolut proprie și originală. Ce să mai zici?! Trăiască

distonocalmul!
și de atâta nefacere!

Că.. te doare capul de atâta zicere

Revenind la “problemă”, ce alegi să fii? Actor sau spectator? Implicat activ sau pasiv? Adevărul e că nu putem schimba firea umană. Pur și simplu ne naștem să fim ceea ce suntem! Ei, de n-ar fi spectatorii cu tolba cu săgeți în spate, și-ar mai juca actorii rolurile atât de bine, încât numele lor să fie purtat pe buzele dușmanilor, veneticilor spectatori?! Paradox sau parodie? Decideți voi cu înțelepciunea vulturului vânat!

AUTOR: Maria Roman Mihali □